

ris .RO

Dragoste eternă

IESVS. MARIA. JOSEPH.

MIRELA OPREA

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

Mirela Oprea

DRAGOSTE ETERNĂ

Lady Mildred, contesă de Drumville, își apăsa cu degetul ei firav locul dintre sprâncene, masând ușor. De ceva timp parcurgea o listă cu numele fetelor nemăritate și fiecare nume pronunțat în gând părea să-i provoace o migrenă acută. Era chiar atât de greu în ziua de azi să găsești o Tânără cu capul pe umeri? Oare era ea într-atât de exigentă, încât toate îi păreau mai mult decât superfluite?

Toate aceste fetișcane bune de măritat, după părerea ei, nu așteptau decât să fie invitate la baluri ca să-și dea ifose și să se împăuneze cu grandioasele lor toalete și bijuterii. Și unde mai pui că, de fiecare dată, reușeau fără mare efort să-și etaleze fătăș fătărnicia, ciripind ca niște turturele gălăgioase și fără dram de judecată. Nu era de mirare că Adam-Richard fugea de ele ca de ciumă și, pentru prima dată, trebuia să recunoască faptul că este de acord cu el. Iar în îndărătnicia ei de a-l vedea aşezat la casa lui, recunoștea cu o convingere de nezdruncinat că el merita mult mai mult.

Trase aer adânc în piept într-un suspin sincer și își îngădui o mică pauză pentru a-și liniști vuietul din tâmpale. Lăsă lista deoparte, apoi luă și ultimul plic la care trebuia să răspundă în cursul zilei, ridicându-și privirea spre cer și invocând o rugă mută, ca acesta din urmă să nu-i mai provoace o nouă durere de cap. Îi era de ajuns pentru o singură zi. Întoarse cu grijă plicul să vadă de la cine era. Fiorul încântării o luă cu

asalt atunci când descoperi că acesta era de la mult iubita ei prietenă din Franța.

Îl deschise cu nerăbdare și îl citi. Prietenă o ruga subtil să ia sub ocrotirea ei pe cea mai blândă și încântătoare Tânără care existase vreodată. Dacă la primul gând tresări convinsă că prietenă ei exagera, la cel de-al doilea cedă, amintindu-și că aceasta nu obișnuia să abereze atunci când era vorba despre oameni. Și dacă nici scumpa ei prietenă nu se pricepea la oameni, atunci cine?! Deoarece era recunoscută pentru exactitatea cu care ctea caracterul și mai ales sentimentele oamenilor. Însuflețită brusc, ajunse la concluzia că aceasta trebuia să fie nici mai mult, nici mai puțin, decât semnul providenței...

Zâmbi gândindu-se că ar putea să ajute la unirea sufletelor predestinate, iar încăpățânatul de Adam și-ar găsi în sfârșit perechea. Nu încetase nici o clipă să credă că și cel mai singularic suflet își găsea până la urmă jumătatea. Se sprijini în baston și se ridică în picioare, încercând să ignore vârsta.

Nepotul ei, Adam, refuza cu îndârjire însurătoarea, iar gândul că nu va apuca să-și vadă strănepoții, îi intorcea stomacul pe dos. Mustăci cu o lumină încrezătoare strălucind în ochi și îl sună pe majordom să-i aducă cele necesare pentru scris.

Scrise agale două scrisori și îl rugă apoi să le expedieze. Venise vremea să-i găsească scumpului ei nepot o soție. Oftă și ridică din umeri. Speră ca planul ei, de altfel bine intenționat, să dea roade.

Sienna era aplecată asupra lucrului. Încheieturile mâinilor o dureau, iar ochii îi erau roșii și încețoșați. Se ridică în

picioare controlându-și cu atenție poziția pentru a-și îndrepta coloana. Lucrase toată noaptea. Bunicul ei murise de curând, iar ea nu-și găsea rostul și liniștea. El fusese totul pentru ea. De la vîrsta de șapte ani, de când părinții ei pieriseră într-un accident nefericit, rămăseseră numai ei doi.

Paul Fromont, bunic din partea mamei, fusese medic în Romainville și își crescuse nepoata în spiritul iubirii și al bunăvoiinței. Cu o inteligență aparte, Sienna absorbea cu ușurință tot ce o învăța bunicul ei despre filosofie, istorie, latină, chiar și matematică. Dar, mai presus de toate, era pasionată de artă și cu precădere iubea pictura. Cu durere în suflet se învinovătea pentru că nu fusese alături de bunicul ei când acesta avusesese cea mai mare nevoie de ea. În urmă cu trei ani reușise să o convingă să plece la Paris ca să studieze și să-și perfeționeze talentul de a picta.

Într-un târziu fata trase adânc aer în piept și căscă profund, ceea ce o făcu să realizeze că era cazul să tragă un pui de somn. Ajunsă în dormitor, aranjă pernele într-o poziție confortabilă și se aruncă în pat aşa îmbrăcată cum era, punându-și mâinile sub cap. Își pironi privirea în tavan și, ca prin ceată, auzi vocea bunicului: „Viața este prea scurtă, scumpa bunicului, ca să o irosești compătimindu-te. Te-ai gândit că fiecare om ar avea ceva sau pe cineva de plâns? Chiar și eu am avut de nenumărate ori lacrimi de șters, dar am făcut tot posibilul ca viața să meargă mai departe. Și... am credința că și tu vei face la fel.”

Sienna închise ochii și îi strânse cu putere. Nu își dorea să meargă mai departe, dar, de dragul lui, avea să facă întocmai. Pentru nimic în lume nu avea de gând să-l dezamăgească. În timp ce se gândeau la el avu o strângere de inimă. Spiritul lui va trăi veșnic în inima ei.

Găsi o poziție comodă și, în cele din urmă, adormi. Fata făcu ochii mari de uimire când auzi un zgomot care ar fi fost suficient să scoale și morții. Se ridică buimăcătă din pat și merse la fereastră să vadă cine este. Nu mică îi fu mirarea să o vadă pe Brigitte Chebe. Răsuflă ușurată și cumva recunoscătoare că avusese inspirația să termine ceea ce îi dăduse aceasta de lucru.

Brigitte era o văduvă trecută de mult de a doua tinerețe, însă, în ciuda vârstei, îi plăceau grozav de mult plimbările pe străzile înghesuite din Romainville. În tinerețe petrecuse mult timp la Londra și Paris, dar, de fiecare dată după terminarea sezonului, se retrăgea cu placere aici, la periferia Parisului, unde își găsise oaza de liniște și încântare. Moștenise de la soțul ei un conac vechi cu o vastă proprietate în împrejurimi. Cu toate că, la prima vedere, trecea drept rece și arogantă, sufletul nobil și sentimental o trădau de fiecare dată. Draga de ea, comandase cuverturi numai pentru a-i da de lucru Sienei.

Nu-și mai amintea câte seturi comandase. Norocul ei era că fata făcea o treabă grozavă. Cuverturile erau lucrate manual, iar la sfârșit picta sau broda dantelă spartă pe ele.

Brigitte tocmai ridică mâna să bată din nou în ușă, când rămase cu ea suspendată în aer, atunci când aceasta se deschise, în prag apărând chipul Sienei zâmbind timid.

– Bună ziua, doamnă Chebe...

– Bună să-ți fie și tie, răspunse Brigitte repede. Dumnezeule, greu mai răspunzi...

– Să-mi fie cu iertare, în ultimul timp nu m-am putut odihni și...

Se opri la timp încercând să nu-și dezvăluie adevăratul motiv al insomniei sale.

– Ah, rosti Brigitte privind-o cu îngăduință.

Cearcănele adânci din jurul ochilor fetei o făceau mai slabă decât era în realitate și nu trebuia să ai puteri supranaturale ca să ghicești că nu se simțea deloc bine după pierderea suferită. Oricât de mult ar fi încercat să mascheze, ființa ei atât de Tânără părea suspendată între tristețe și disperare. Femeia ezită o fracțiune de secundă înainte de a rosti:

– Îmi pare nespus de rău că ţi-am tulburat odihna...

– Nici vorbă, interveni fata cu bunăvoiță, apoi o pofti înăuntru.

Brigitte măsură gânditoare chipul transformat al fetei. Încă de mică fusese o fetiță splendidă. Râdea și era vioaie tot timpul. Crescând, trăsăturile ei căpătaseră proporții și mai agreabile, iar chipul ei delicat o făcuse să pară până de curând o fetiță care încă avea nevoie de păpuși. De astă dată calmul și reținerea ei impusă, aproape că te făceau să izbucnești în lacrimi de compătimire. I se strânse inima în fața fetei tăcute și calculate. Nu fusese niciodată așa. Știa asta pentru că mai fusese acolo. O văzuse crescând. Ochii ei frumoși, ce străluceau mai ceva ca giuvaerele, erau acum goliți și lipsiți de culoare.

Sienna o privea liniștită, făcându-i loc să intre în cameră.

– Cuvertura este gata.

Brigitte își îndreptă privirea nedumerită spre Sienna, însă reuși să se adune repede, amintindu-și că tocmai comandase una de curând.

– Deja?!... Ai lucrat, nu glumă, se miră ea. Nu este de mirare că arăți străvezie.

Fata ridică din umeri stânjenită.

– Este modul în care știu cel mai bine să fac față situației...

Luați loc, spuse ea în timp ce se așeza la rândul ei pe scaun.

Buzele lui Brigitte se răsfrânserează într-un zâmbet vinovat când se aşeză în fața fetei. Ochii tineri și pierduți o măsurau cercetător, aruncând în direcția femeii o privire blândă, așteptând. La rândul ei Brigitte, cu ochi cunoșcători și încărcați de experiența vîrstei, îi susținu privirea pentru o clipă, în tacere. Brusc i se puse un nod în gât. Ea era acolo cu un scop. Pe umerii ei atârna o mare răspundere. O răspundere care ar putea să-i schimbe viața fetei. Observă o strălucire de emoție pe chipul Tânăr și se hotărî să intre direct în subiect:

– Sienna,... draga mea, mă aflu aici pentru a-ți cere o favoare... nu are nici o legătură cu cuvertura...

Sienna clipi uimită. Nu-și dădea seama ce altceva ar putea face pentru această femeie minunată.

Preț de secunde bune Brigitte păru să își aleagă cu grija cuvintele. Avea o sarcină destul de dificilă și nu știa cum să exprime propunerea astfel încât să o facă pe fată să credă că ea este cea care ajută, nicidecum nu este cea ajutată.

– Prietenă mea de la Londra este singură și are mare nevoie de cineva care să-i țină companie. Îi trebuie o persoană care să o însuflăteaască, iar eu m-am gândit imediat la tine.

Ochii fetei se măriră însășimântați și oarecum mirați.

– Londra?... Este vorba de acea prietenă... contesa...

– Exact, confirmă Brigitte.

– Dar... cum aș putea eu să... se bâlbâi fata. Nu, nu sunt eu persoana potrivită. Nu știu absolut nimic despre acea lume... adică știu, dar...

– Nici nu este nevoie, zâmbi Brigitte amuzată de fâstâceala ei. După cum te cunosc eu, ai să înveți foarte repede.

– Și... și ce anume ar trebui să fac eu?

– Pur și simplu să o încântă cu prezența ta și pot să bag mâna în foc că așa va fi!

– Doar atât?!

– Ei bine, uneori ai să organizezi baluri, ai să...

– Nu se poate, sări Sienna repede, poate prea repede și de aceea protestul ei fu urmat de un zâmbet sfios. Adevărul este că nu cred că am să fiu de mare ajutor, continuă fata. Dimpotrivă... La acest capitol stau foarte prost... Nici măcar nu știu să dansez. Nu. Teamă mi-e că am să dezamăgesc...

Brigitte își îngustă ochii, semn că o studiază atent.

– Întâmplător știu că ai luat lecții de dans...

Fata își mușcă buza de jos vinovată.

– Degeaba. Sunt stângace. Mă împiedic după primii trei pași...

– Sienna, apăsa pe cuvânt Brigitte, te-am văzut dansând și pun rămășag că tu ești persoana cea mai potrivită.

Văzând îndoiala de pe chipul ei, Brigitte adăugă:

– Ai putea fi o profesoară foarte bună. De ani buni își dorește să învețe franceza, minți ea, iar eu n-am avut niciodată răbdare să o ajut...

Cum fata încă tăcea adâncită în cugetare, Brigitte continua pentru a nu-i da prea mult timp de gândire.

– Te rog, Sienna, acceptă!... Fă asta pentru mine și prietenă mea. Sărmana de ea este foarte afectată că nu găsește pe cineva...

– De ce?... Adică de ce nu găsește... vreau să spun...

– Ce Tânără și-ar pierde timpul cu o bătrânică... Deși nu-mi place să recunosc, sunt conștientă că timpul nostru a apus.

Voi Brigitte luă acea mină abătută, menită să impresioneze. Astfel reuși să atingă punctul sensibil al fetei. În ochi încă se citea îndoială, iar emoțiile erau ușor de ghicit pe chipul ei nehotărât.